MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 991

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 noiembrie 2026

SUMAR

Nr.		Pagina
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 262 din 19 martie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d), ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal, precum și ale art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală	2–5
	Decizia nr. 972 din 7 octombrie 2026 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice	6–11
	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
48.	— Ordonanță de urgență pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 126/2011 privind echipamentele sub presiune transportabile	12–14
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.636.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea procedurilor de aplicare a art. 92 din Codul de procedură fiscală, precum și pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare	15–16
	★	
	Rectificări	16

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 262
din 19 martie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d), ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal, precum și ale art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală

Elena-Simina Tănăsescu — președinte
Asztalos Csaba-Ferenc — judecător
Mihai Busuioc — judecător
Cristian Deliorga — judecător
Dacian-Cosmin Dragoș — judecător
Dimitrie-Bogdan Licu — judecător
Laura-Iuliana Scântei — judecător
Gheorghe Stan — judecător
Mihaela Ionescu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d), ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal, precum și ale art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurelian Georgian Madear în Dosarul nr. 3.739/111/2020 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 37D/2022.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, întrucât normele procesual penale criticate nu au legătură cu cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Totodată, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 495 din 21 octombrie 2025.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 233/P din 30 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.739/111/2020, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d), ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal, precum și ale art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Aurelian Georgian Madear într-o cauză în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri de risc și deținere în vederea consumului propriu de droguri de risc.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate, care impun aplicarea unor pedepse minime, cu executare în regim de detenție, contravin dispozițiilor art. 49 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, pedeapsa fiind disproporționată în raport cu faptele comise în mod concret. Astfel, susține că, prin limitarea la 5 ani a pedepsei maxime prevăzute de lege pentru infracțiunile pentru care este incidentă renunțarea la aplicarea pedepsei, respectiv la 2 ani a pedepsei aplicate, inclusiv pentru concursul de infracțiuni, pentru amânarea aplicării pedepsei, în condițiile în care aplicarea sporului de pedeapsă pentru concursul de infracțiuni este obligatorie, legiuitorul se îndepărtează de considerentele din expunerea de motive care a însoțit proiectul noului Cod penal. Susține că aceeași limitare, având drept criteriu cuantumul pedepsei prevăzute de lege, se constată și cu privire la incidența renunțării la urmărirea penală și a acordului de recunoaștere a vinovăției, cu observația că, în privința acestora, limitele prevăzute de lege pentru actele încheiate de procuror sunt mult superioare celor pentru care judecătorul poate dispune măsuri similare. În concluzie, susține că modul în care au fost reglementate aceste instituții se îndepărtează de intenția legiuitorului, declarată în expunerea de motive, și, totodată, încalcă dreptul de apreciere al instanțelor judecătorești cu privire la interpretarea și aplicarea legii, în condițiile în care instanțele judecătorești sunt cele care au competența constituțională de a înfăptui justiția. Motivele de neconstituționalitate formulate privesc, în esență, faptul că soluțiile legislative criticate restrâng dreptul magistratului de a individualiza sancțiunea aplicată unei persoane. Totodată, susține că și prevederile art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală au legătură cu soluționarea cauzei, chiar dacă privesc instituții ce vizează urmărirea penală, întrucât, pe de o parte, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești, iar, pe de altă parte, dacă nu existau limitările menționate anterior, era posibil ca în cauză să se fi dispus o altă soluție în cursul urmăririi penale, diferită de trimiterea în judecată.

6. **Tribunalul Bihor — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât este de competența legiuitorului să stabilească modalitatea de executare a pedepsei.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 828 din 3 decembrie 2015, paragraful 21, nr. 619 din 22 septembrie 2020, paragraful 18, și nr. 70 din 29 ianuarie 2019, paragraful 20.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** și **Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

C U R T E A,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului,

dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d), ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal, precum și ale art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 76 alin. (1)-(3) din Codul penal: „*(1) În cazul în care există circumstanțe atenuante, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită se reduc cu o treime.*

(2) Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, în cazul reținerii circumstanțelor atenuante se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.

(3) Reducerea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanțelor atenuante reținute.";

— Art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal: „*(2) Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă: (...) d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.*";

— Art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal: „*(1) Instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei, stabilind un termen de supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții: a) pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, este amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani; (...).*

(2) Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicirea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.";

— Art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*(1) În cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când constată că nu există un interes public în urmărirea faptei.*";

— Art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*(1) Acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 15 ani.*"

12. Autorul excepției susține că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3)-(5) referitor la statul roman, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 73 alin. (3) lit. h) potrivit căruia infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică, ale art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției și ale art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești. Totodată, în temeiul art. 11, art. 20 alin. (1) și art. 148 alin. (2) din Constituție, prin raportare la dispozițiile constituționale corespondente, sunt invocate și exigențele art. 3 privind interzicerea torturii și ale art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 49 referitor la principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Ca atare, Curtea reține ca norme de referință și dispozițiile art. 22 alin. (2) și ale art. 26 din Constituție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin raportare la cadrul procesual în care a fost invocată (instanța de fond), Curtea constată că, în speță, este incidentă una dintre cauzele de inadmisibilitate a excepțiilor de neconstituționalitate expres consacrate de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, respectiv lipsa legăturii textelor de lege criticate cu cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Având în vedere dispozițiile alin. (1) și (5) ale art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea a statuat în mod constant că excepția de neconstituționalitate a unor dispoziții legale incidente într-o anumită fază procesuală trebuie să aibă legătură cu soluționarea cererii în cadrul căreia a fost invocată această excepție (Decizia nr. 748 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015; Decizia nr. 704 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015). Legătura cu soluționarea cauzei presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecății, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinenței excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15). Curtea a mai statuat că incidența textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20).

14. Față de aceste considerente, Curtea reține că eventualele critici referitoare la o interpretare într-un sens neconstituțional a dispozițiilor art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt susceptibile de analiză pe fond numai în cauze în care acestea sunt incidente, fiind necesar ca excepția de neconstituționalitate să aibă legătură cu soluționarea cererii în cadrul căreia a fost invocată. Or, câtă vreme în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală nu subzistă o astfel de ipoteză, întrucât aceasta a fost ridicată în soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanței de fond, normele procesual penale criticate fiind incidente doar în faza de urmărire penală a procesului, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată și motivată, nu are legătură cu cauzele în care a fost ridicată și, prin urmare, este inadmisibilă în raport cu art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992.

15. În aceste condiții, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală.

16. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal, examinând critici similare celor formulate în prezenta cauză, Curtea a pronunțat Decizia nr. 495 din 21 octombrie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 13 februarie 2026, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

17. În motivarea soluției sale (paragrafele 38-48 ale deciziei precitate), instanța de control constituțional a reținut că individualizarea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, legală — revine legiuitorului, care stabilește normativ pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal, prin fixarea unor limite

minime și maxime ale fiecărei pedepse, care să corespundă în abstract importanței valorii sociale ocrotite prin săvârșirea faptei incriminate —, iar, pe de altă parte, judiciară — pe care o realizează judecătorul în cadrul limitelor stabilite de lege. Curtea a subliniat importanța individualizării legale a sancțiunilor de drept penal prin aceea că legiuitorul nu poate să îi confere judecătorului o libertate absolută în stabilirea pedepsei concrete, întrucât ar exista riscul unei interpretări și aplicări arbitrare a pedepsei. Pe de altă parte, Curtea a apreciat că, în reglementarea sancțiunilor de drept penal de către legiuitor, trebuie stabilit un echilibru între dreptul fundamental, care face obiectul limitării impuse de sancțiune, și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea. De asemenea, Curtea a subliniat că legiuitorul nu trebuie să îi ia judecătorului dreptul de a proceda la individualizarea judiciară prin stabilirea unor pedepse absolut determinate sau prin prevederea unor pedepse care, din cauza aplicării lor automate, scapă oricărui control judiciar. Prin individualizarea legală, legiuitorul îi oferă judecătorului puterea de stabilire a pedepsei în cadrul anumitor limite predeterminate — minimul și maximul special al pedepsei —, dar, totodată, îi oferă aceluiași judecător instrumentele care îi permit alegerea și determinarea unei sancțiuni concrete, în raport cu particularitățile faptei și cu persoana infractorului.

18. De asemenea, Curtea a reținut că, în activitatea de judecată, judecătorii nu sunt independenți față de lege; potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, aceștia „*se supun numai legii*”. Textul constituțional precitat raportat la dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (2), potrivit cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, și ale art. 124 alin. (1), care stabilesc că „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*”, fixează poziția justiției, a judecătorului față de lege. Potrivit normelor procesual penale ale art. 2, „*Procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege*”, iar, potrivit art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală, „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”. Cu alte cuvinte, judecătorul nu creează legea, ci o aplică în speța concretă. Competența judecătorului implică nu numai identificarea normei aplicabile și analiza conținutului său, ci și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit. Organul legislativ, emitent al normei juridice, poate fi însă mai restrictiv, obligându-l pe judecător să fie mai apropiat de lege, ori poate prefera, ținând seama de diversitatea și complexitatea relațiilor sociale, o redactare generală a legii.

19. Totodată, în ceea ce privește instituția renunțării la aplicarea pedepsei, Curtea a reținut că aceasta este o instituție nouă, care nu are corespondent în Codul penal anterior și care constă în facultatea recunoscută instanței de judecată de a renunța definitiv la stabilirea și aplicarea unei pedepse pentru o persoană găsită vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, pentru resocializarea căreia — ținând seama de gravitatea infracțiunii, de persoana infractorului și de conduita avută de acesta anterior și ulterior comiterii faptei — este suficientă aplicarea unui avertisment. Săvârșirea unor fapte infracționale care au o gravitate redusă justifică renunțarea la aplicarea pedepsei, fiind suficiente constatarea faptelor și atenționarea infractorului cu privire la conduita viitoare. Curtea a observat, totodată, că prevederi similare se regăseau în art. 18[1] din Codul penal din 1969, ce aveau drept rațiune nepedepsirea infractorului pentru lipsa pericolului social concret al faptei, în condițiile atingerii minime a valorilor apărate prin lege. Curtea a observat însă că, pentru a se renunța la aplicarea pedepsei, Codul penal actual reglementează, în art. 80, noi criterii cu privire la faptă și la persoana infractorului. În vechiul Cod penal, fapta care nu prezenta pericolul social al unei infracțiuni nu constituia infracțiune, pe când în noul Cod penal, cu privire la faptă, deși aceasta este infracțiune, s-ar putea renunța la aplicarea pedepsei, această din urmă operațiune fiind la latitudinea instanței de judecată, care va dispune în condițiile prevăzute de art. 80 din Codul penal. Așadar, pentru ca instanța să poată dispune renunțarea la aplicarea pedepsei trebuie să fie întrunite condițiile pozitive referitoare la gravitatea redusă a infracțiunii și la conduita infractorului, reglementate în art. 80 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, renunțarea la aplicarea pedepsei nefiind un drept al infractorului, ci o facultate a instanței de judecată, care apreciază că aplicarea unei pedepse ar fi inoportună din cauza consecințelor pe care le-ar avea cu privire la persoana acestuia. Renunțarea la aplicarea pedepsei nu este exclusiv o exprimare a voinței instanței de judecată, actualul Cod penal stabilind, de asemenea, în art. 80 alin. (2), condiții negative cu privire la persoana infractorului sau la limita maximă specială a pedepsei pentru care se poate aplica, față de prevederile art. 18[1] din Codul penal din 1969, care țineau seama doar de gradul de pericol social concret al faptei, așadar de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de urmarea produsă ori care s-ar fi putut produce, toate aceste din urmă criterii ce țineau de pericolul social al faptei fiind apreciate de instanță. Art. 80 alin. (2) lit. a)-d) din Codul penal reglementează situațiile în prezența cărora instanța nu poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, acestea fiind condiții ce țin de persoana infractorului, precum și de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită. Una dintre condițiile negative referitoare la conduita infractorului anterioară săvârșirii faptei este reglementată în art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, care stabilește că nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă infractorul a mai suferit anterior o condamnare, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 42 lit. a) — faptele nu mai sunt prevăzute de legea penală — și lit. b) — infracțiunile amnistiate sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare. În raport cu cele reținute în motivarea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, Curtea a constatat, în esență, că legiuitorul a urmărit ca noul Cod penal să ofere instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, așa încât norma penală în vigoare răspunde unei puternice exigențe sociale, de a reglementa mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional, stabilirea condițiilor în care instanța de judecată poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei intrând în atribuțiile Parlamentului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării.

20. Cu privire la amânarea aplicării pedepsei, Curtea a reținut că aceasta este o instituție juridică nou-introdusă în legislația penală, constând în prerogativa instanței de judecată ca, în anumite condiții, atunci când apreciază că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, să stabilească pedeapsa, dar să dispună amânarea aplicării ei, fixând un termen de supraveghere de 2 ani. Ca și la renunțarea la aplicarea pedepsei, pentru a putea fi amânată aplicarea pedepsei trebuie întrunite cumulativ mai multe condiții referitoare la pedeapsa stabilită de instanță și persoana infractorului. În ceea ce privește pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, aceasta trebuie să fie amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani. Curtea a reținut însă, în acord cu jurisprudența precitată, că stabilirea condițiilor în care instanța de judecată poate dispune amânarea aplicării pedepsei intră în atribuțiile Parlamentului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării.

21. Tot astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 83 alin. (2) din Codul penal, Curtea a reținut, că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Parlamentul are competența de a reglementa prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În virtutea acestei prevederi constituționale, legiuitorul

este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă. Curtea a statuat că Legea fundamentală nu stabilește mijloacele juridice prin care trebuie realizată ocrotirea valorilor sociale, acestea fiind lăsate la aprecierea legiuitorului, având în vedere că politica penală a statului poate avea diverse imperative și priorități în diferite perioade de timp, determinate de frecvența, gravitatea și consecințele faptelor antisociale. În raport cu acestea, legiuitorul alege mijloacele juridice prin care urmărește protecția diferitelor categorii de relații sociale, ceea ce înseamnă că, în funcție de gradul de pericol social, poate considera că anumite fapte trebuie incriminate și combătute prin aplicarea de sancțiuni de drept penal, iar altele nu. Așa fiind, Curtea a constatat că reglementarea condițiilor ce trebuie îndeplinite pentru a se putea dispune amânarea aplicării pedepsei, inclusiv cea referitoare la cuantumul pedepsei prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, intră în atribuțiile organului legiuitor, reprezentând opțiunea acestuia, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, care apreciază, în concret, în funcție de o serie de criterii, printre care și frecvența fenomenului infracțional.

22. În raport cu cele statuate, în ceea ce privește înfăptuirea justiției și cerința înscrisă în dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) — „*justiția este egală pentru toți*” —, Curtea a constatat că aceasta reflectă dispoziția constituțională înscrisă în art. 16 alin. (1), potrivit căreia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”. Curtea a reținut că principiul egalității în fața justiției semnifică faptul că toate persoanele au o vocație egală să fie judecate de aceleași instanțe judecătorești și după aceleași dispoziții legale, fie că sunt de fond sau de procedură. Cu alte cuvinte, nu trebuie să existe privilegii de jurisdicție, iar egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice privește deopotrivă caracterul unitar al practicii judiciare în aceeași materie, egalitatea armelor (unul dintre elementele noțiunii mai largi de proces echitabil și componentă importantă a unei apărări efective într-un proces cu caracter judiciar, având semnificația unui tratament egal al părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui tribunal, fără ca una dintre ele să fie avantajată în raport cu cealaltă parte din proces) ori realizarea în fapt a egalității în fața justiției prin asigurarea unui ajutor public judiciar de natură să garanteze accesul egal la actul de justiție. Din această perspectivă, Curtea a constatat că, reglementând condițiile în prezența cărora instanța nu poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, acestea fiind condiții ce țin de persoana infractorului, precum și de pedeapsa prevăzută de lege/stabilită pentru infracțiunea săvârșită (cu referire la limita maximă specială a pedepsei pentru care se pot aplica cele două instituții juridice), dispozițiile criticate nu sunt de natură să înfrângă principiul egalității în fața justiției, ci constituie expresia politicii penale a statului.

23. Cât privește dreptul la un proces echitabil statuat prin dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat de către autoarea excepției cu referire la normele de drept substanțial criticate, Curtea a constatat, în acord cu jurisprudența sa constantă, că aplicarea cerinței referitoare la procesul echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial. Astfel, nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței referitoare la procesul echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

24. De asemenea, în raport cu motivele formulate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, Curtea a constatat că celelalte dispoziții constituționale invocate, referitoare la valorile supreme în statul de drept, principiul separației și echilibrului puterilor, dreptul internațional și dreptul intern, tratatele internaționale privind drepturile omului, prezumția de nevinovăție, precum și prevederile convenționale privind interzicerea torturii și dreptul la respectarea vieții private și de familie nu sunt relevante, nu au vreo concludență pentru soluționarea excepției.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin Decizia nr. 495 din 21 octombrie 2025, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) și ale art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurelian Georgian Madear în Dosarul nr. 3.739/111/2020 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 76 alin. (1)-(3), ale art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 martie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 972
din 7 octombrie 2026

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Ioana-Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.752 din 8 aprilie 2026 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.351A/2026.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se arată că legea criticată are ca obiect de reglementare modificarea anexelor nr. 1, 3, 5 și 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 190/2009, cu modificările și completările ulterioare, în sensul introducerii unei noi unități administrativ-teritoriale cu concentrare mare a resurselor antropice ca resursă dominantă în cadrul zonelor cu resurse turistice ale județului Bihor, respectiv comuna Cociuba Mare.

4. În primul rând, se susține încălcarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, a dispozițiilor art. 61 alin. (1), precum și a celor ale art. 102 alin. (1) din Constituție, prin asumarea de către autoritatea legiuitoare a unor prerogative ce aparțin în mod exclusiv autorității executive.

5. Potrivit inițiatorilor, prin noua soluție legislativă s-a avut în vedere instituirea unei derogări de la criteriul amplasamentului teritorial al resurselor naturale și antropice în favoarea criteriului proprietății, pentru a permite recunoașterea statutului de „unitate administrativ-teritorială cu resurse turistice” și acelor localități care dețin active turistice pe teritoriul altor unități administrativ-teritoriale, în scopul accesării de finanțări și valorificării patrimoniului deținut legal. Cu toate acestea, intervenția legislativă nu vizează localități ce ar întruni acest criteriu, singura modificare pe care legea criticată o aduce fiind introducerea nominală a unei singure unități administrativ-teritoriale, respectiv comuna Cociuba Mare, în anexele la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008.

6. Se realizează, astfel, o modificare a anexelor, însă contrar procedurii legale pentru actualizarea acestora. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 instituie un mecanism instituțional coerent pentru actualizarea anexelor. Art. 10 din acest act normativ prevede în mod expres că anexele la această ordonanță de urgență se reactualizează periodic, prin hotărâre a Guvernului, pe măsura identificării de noi resurse turistice, precum și a modificărilor intervenite asupra infrastructurii specific turistice sau tehnice, iar declararea și delimitarea noilor zone cu resurse turistice se fac în conformitate cu normele în vigoare. Aceste norme în vigoare la care fac trimitere dispozițiile art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 sunt reprezentate de Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și al viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, nr. 549/518/2016 privind aprobarea Metodologiei pentru analiza potențialului turistic al teritoriului, adoptat în baza prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008, modificat la data de 12 iunie 2009 prin art. I pct. 2 din Legea nr. 190/2009. Metodologia pentru analiza potențialului turistic al teritoriului (denumită în continuare *metodologie*) stabilește, la art. 18, că, drept urmare a deciziei Comisiei de aprobare a includerii/excluderii, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, prin structura responsabilă cu domeniul amenajării teritoriului, inițiază proiectul de hotărâre a Guvernului de reactualizare a anexelor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 190/2009.

7. Așadar, cadrul normativ instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 și prin metodologie stabilește o procedură administrativă completă și riguroasă pentru includerea unei unități administrativ-teritoriale (denumită în continuare UAT) în lista zonelor cu resurse turistice, care presupune obligatoriu parcurgerea următoarelor etape: (i) întocmirea unui dosar de analiză de către reprezentantul legal al UAT, conținând fișa de evaluare a potențialului turistic, hotărârea consiliului local de aprobare a demersului și documentația justificativă relevantă (art. 15 și 16 din metodologie), (ii) depunerea dosarului la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice (în prezent Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației) și analizarea acestuia de către Comisia interinstituțională pentru analiza potențialului turistic al teritoriului, organism interdisciplinar prevăzut la art. 4 și 5 din metodologie, care evaluează UAT-ul pe baza unui sistem de punctaj tehnic ce include resurse turistice naturale (maximum 25 de puncte), resurse antropice (maximum 25 de puncte) și infrastructură (maximum 50 de puncte), iar includerea necesită un punctaj minim de 14 puncte [art. 3 alin. (2) și (3) și art. 12 alin. (4) din metodologie], (iii) emiterea deciziei de aprobare sau respingere a includerii de către comisie, cu posibilitatea contestării în termen de 15 zile [art. 12 alin. (5) și (6) din metodologie], (iv) inițierea, exclusiv de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, a proiectului

de hotărâre a Guvernului de reactualizare a anexelor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 (art. 18 din metodologie).

8. Or, legea criticată ignoră această procedură, neexistând nicio mențiune în expunerea de motive privind parcurgerea evaluării tehnice de către Comisia interinstituțională, privind obținerea punctajului minim prevăzut de metodologie sau privind emiterea unei decizii administrative de includere. Parlamentul a procedat la modificarea directă a anexelor prin lege, substituindu-se atât Comisiei interinstituționale (care are competența exclusivă de evaluare tehnică), cât și Guvernului (care are competența exclusivă de reactualizare a anexelor prin hotărâre).

9. Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 531 din 18 iulie 2018, paragraful 56, acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție și transformarea acesteia în autoritate publică executivă.

10. Or, reactualizarea anexelor la Planul de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice — pe baza unui sistem de criterii prestabilite evaluate de o comisie de specialitate compusă din reprezentanți ai mai multor ministere — reprezintă un act administrativ cu caracter normativ, iar nu un act de reglementare primară în sensul art. 61 alin. (1) din Constituție. Practica normativă uniformă și neîntreruptă de modificare a acelorași anexe exclusiv prin hotărâri ale Guvernului reprezintă o recunoaștere implicită, constantă, a faptului că această competență aparține puterii executive (Hotărârea Guvernului nr. 657/2018 pentru modificarea anexelor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, Hotărârea Guvernului nr. 563/2024 pentru modificarea anexelor nr. 1-7 și nr. 8 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice și Hotărârea Guvernului nr. 945/2025 pentru modificarea anexelor nr. 1-7 și nr. 8 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice). Procedând astfel, Parlamentul a acționat în contradicție cu propria sa voință normativă anterioară, eludând arhitectura instituțională pe care acesta însuși a consacrat-o prin aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 și subminând eficiența normelor tehnice stabilite prin metodologie, aspect de natură să conducă la nesocotirea dispozițiilor art. 1 alin. (4), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 102 alin. (1) din Constituție.

11. În al doilea rând, se susține încălcarea principiului legalității, a normelor de tehnică legislativă și a principiului securității raporturilor juridice, consacrate de art. 1 alin. (5) din Constituție, prin adoptarea modificărilor anexelor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 printr-un act normativ de categorie diferită față de cel indicat de norma de competență, generând un conflict normativ intern și o omisiune de abrogare expresă incompatibile cu standardele de claritate și previzibilitate ale legii. Astfel, art. 4 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative stabilește că actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. Norma de competență instituită prin art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 (aprobată prin Legea nr. 190/2009, ca expresie a voinței Parlamentului însuși) deleagă expres competența de modificare a anexelor sale Guvernului, prin hotărâre. Adoptarea modificărilor printr-un act normativ de categorie diferită față de cel indicat de norma de competență constituie o abatere de la principiile tehnicii legislative, cu consecința încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție.

12. Cu privire la exigențele art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta privind calitatea legii, se invocă Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, paragraful 173, prin care Curtea Constituțională a stabilit că legiuitorul poate institui oricând derogări de la cadrul normativ în vigoare, în virtutea principiului de drept conform căruia *specialia generalibus derogant*, însă actul normativ derogatoriu nu trebuie să lipsească de eficiență dispozițiile constituționale, ceea ce ar echivala cu nerespectarea cerințelor de calitate a legii. Or, în cazul legii supuse controlului de constituționalitate, nu este vorba nici măcar despre o derogare expresă și transparentă de la cadrul normativ — legea criticată nu abrogă, nu modifică și nu derogă explicit de la art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008. Intervenția legislativă pur și simplu ignoră norma de competență, procedând la modificarea anexelor ca și când această normă nu ar exista. Această tehnică legislativă viciată generează ambiguitate cu privire la regimul juridic aplicabil reactualizărilor ulterioare ale acelorași anexe, respectiv aplicarea procedurii prevăzute de art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 sau a procedurii legislative (conform precedentului creat de legea criticată). Această incertitudine este incompatibilă cu standardele de previzibilitate a legii consacrate de art. 1 alin. (5) din Constituție.

13. În al treilea rând, se susține încălcarea principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 alin. (2) din Constituție, prin adoptarea unei norme cu caracter individual și discriminatoriu, aplicabilă exclusiv comunei Cociuba Mare, care este astfel sustrasă incidenței dreptului comun în materie, aplicabil tuturor celorlalte unități administrativ-teritoriale. În acest sens, se arată că legea criticată modifică anexele nr. 1, 3, 5 și 7 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008, în sensul introducerii unei noi unități administrativ-teritoriale cu concentrare mare a resurselor antropice ca resursă dominantă în cadrul zonelor cu resurse turistice ale județului Bihor, respectiv comuna Cociuba Mare. Legea criticată nu aduce modificări cadrului general legal aplicabil, ci doar introduce respectiva localitate în cadrul zonelor cu resurse turistice ale județului Bihor, fapt ce relevă că actul normativ nu are o sferă de aplicare generală și impersonală, ci constituie o soluție legislativă adoptată exclusiv pentru a soluționa situația juridică a unui singur subiect determinat.

14. Printr-o bogată jurisprudență, instanța constituțională a reținut că legea, ca act juridic al Parlamentului, reglementează relații sociale generale, fiind, prin esența și finalitatea ei constituțională, un act cu aplicabilitate generală. Prin definiție, legea, ca act juridic de putere, are caracter unilateral, dând expresie exclusiv voinței legiuitorului, ale cărei conținut și formă sunt determinate de nevoia de reglementare a unui anumit domeniu de relații sociale și de specificul acestuia. Or, în măsura în care domeniul de incidență al reglementării este determinat concret, aceasta are caracter individual, fiind concepută nu pentru a fi aplicată unui număr nedeterminat de cazuri concrete, în funcție de încadrarea lor în ipoteza normei, ci, *de plano*, într-un singur caz, prestabilit fără echivoc. Totodată, Curtea prin Decizia nr. 531 din 18 iulie 2018, paragraful 56, a statuat că, în

măsura în care un anumit subiect de drept este sustras, prin efectul unei dispoziții legale adoptate exclusiv în considerarea lui și aplicabile numai în ceea ce îl privește, incidenței unei reglementări legale constituind dreptul comun în materie, dispozițiile legale în cauză nesocotesc principiul constituțional potrivit căruia *„nimeni nu este mai presus de lege”*.

15. Astfel, în cazul legii criticate, discriminarea este evidentă, deoarece orice altă localitate care dorește să fie inclusă în zonele cu resurse turistice trebuie să parcurgă întreaga procedură prevăzută de metodologie (dosar tehnic, evaluare de către Comisia interinstituțională, obținerea punctajului minim de 14 puncte, inițierea unui proiect de hotărâre a Guvernului), în vreme ce comuna Cociuba Mare a fost sustrasă acestei proceduri prin voința discreționară a Parlamentului, beneficiind de un statut juridic special față de restul unităților administrativ-teritoriale din județul Bihor și din țară. Or, această diferență de tratament nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă în sensul jurisprudenței Curții Constituționale.

16. În final, se susține încălcarea principiului autonomiei locale, consacrat de art. 120 alin. (1) coroborat cu art. 121 alin. (1) și (2) din Constituție, prin adoptarea legii în lipsa manifestării de voință a unității administrativ-teritoriale vizate. Astfel, metodologia aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și al viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, nr. 549/518/2016 instituie, la art. 15 și 16, obligația ca dosarul de includere în zonele cu resurse turistice să conțină în mod obligatoriu hotărârea consiliului local de aprobare a demersului de includere în lista zonelor cu resurse turistice. Această cerință nu este o simplă formalitate procedurală, ci expresia constituțională a principiului autonomiei locale: unitatea administrativ-teritorială însăși, prin organul său deliberativ (consiliul local, ales prin vot direct de cetățenii comunei), este cea care trebuie să își manifeste voința de a fi inclusă în zonele cu resurse turistice și de a-și asuma obligațiile și răspunderile ce decurg din acest statut. Or, în expunerea de motive a legii criticate nu există nicio mențiune cu privire la existența unei hotărâri a Consiliului Local al Comunei Cociuba Mare prin care acesta să fi aprobat demersul de includere în zonele cu resurse turistice și să fi mandatat reprezentantul legal al UAT să inițieze procedura prevăzută de metodologie. Legea criticată a fost inițiată și adoptată fără ca voința colectivității locale, exprimată prin organul său deliberativ, să fi fost în prealabil consultată și oficializată în forma prevăzută de lege. Prin adoptarea unei legi fără manifestarea prealabilă a voinței UAT (materializată într-o hotărâre a consiliului local), Parlamentul a preluat și a substituit voința autorității locale, încălcând principiul autonomiei locale prevăzut de art. 120 alin. (1) din Constituție.

17. Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 118 din 19 martie 2018, paragrafele 39 și 40, atunci când legea reglementează o situație de interes local a cărei soluționare este în sfera de competență a unei autorități a administrației publice locale, Parlamentul intră în sfera de competență a autorității executive locale, care se bucură de protecția constituțională a principiului autonomiei locale. Astfel, finalitatea constituțională a activității de legiferare presupune reglementarea unei sfere cât mai largi de relații sociale generale. Consecința inerentă reținută de Curte prin aceeași decizie este aceea că încălcarea principiului separării puterilor în stat atrage, în mod automat, și încălcarea principiului autonomiei locale și descentralizării, când măsura legislativă vizează o competență ce aparține autorității publice locale.

18. Raportul dintre autonomia locală și procedura de includere în zonele cu resurse turistice este unul de esență: întreaga arhitectură normativă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 și a metodologiei pornește de la premisa că inițiativa aparține UAT-ului însuși. Art. 15 din metodologie prevede explicit că dosarul de analiză este întocmit de reprezentantul legal al unității administrativ-teritoriale și trebuie să conțină hotărârea consiliului local. Aceasta înseamnă că legiuitorul însuși a recunoscut, prin adoptarea Legii nr. 190/2009, că inițiativa de a fi inclus în această listă aparține colectivității locale. Prin urmare, o incluziune operată fără hotărârea consiliului local — fie ea prin hotărâre a Guvernului sau, cu atât mai mult, prin lege ca act al Parlamentului — contravine dispozițiilor art. 120 alin. (1) din Constituție, golind de conținut autonomia locală a comunei Cociuba Mare.

19. În cazul legii criticate, absența hotărârii Consiliului Local al Comunei Cociuba Mare privind inițierea demersului de includere în zonele cu resurse turistice golește de esență mecanismul de protecție a intereselor comunității locale, substituind voința aleasă a cetățenilor comunei cu voința discreționară a Parlamentului, cu încălcarea art. 120 alin. (1) și a art. 121 alin. (1) și (2) din Constituție.

20. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** și **Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

22. Dezbaterile au avut loc la termenul de judecată fixat pentru data de 29 aprilie 2026, când Curtea a amânat, succesiv, pronunțarea pentru data de 27 mai 2026, 24 iunie 2026, 15 iulie 2026 și 7 octombrie 2026 când a pronunțat prezenta decizie.

C U R T E A,

examinând obiecția de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 11 martie 2026, care are următorul conținut: *„Articol unic. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 21 noiembrie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 190/2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:*

1. La Anexa nr. 1 — UNITĂȚI ADMINISTRATIV-TERITORIALE cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, județul Bihor se modifică și va avea următorul cuprins: (…)

2. La Anexa nr. 3 — UNITĂȚI ADMINISTRATIV-TERITORIALE cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, care au probleme ale infrastructurii turistice, județul Bihor se modifică și va avea următorul cuprins: (…)

3. La Anexa nr. 5 — UNITĂȚI ADMINISTRATIV-TERITORIALE cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, care au probleme ale infrastructurii tehnice, județul Bihor se modifică și va avea următorul cuprins: (…)

4. La Anexa nr. 7 — UNITĂȚI ADMINISTRATIV-TERITORIALE cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, care au probleme ale infrastructurii turistice și tehnice, județul Bihor se modifică și va avea următorul cuprins: (…)"

24. Analizând conținutul anexelor nr. 1, 3, 5 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008, astfel cum sunt modificate de legea criticată, Curtea constată că aceasta doar introduce în fiecare dintre cele 4 anexe unitatea administrativ-teritorială Cociuba Mare.

25. Dispozițiile din Constituție invocate în motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt cele cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, în componenta referitoare la exigențele de calitate a legii, art. 16 alin. (2) potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) privind rolul Guvernului, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale și art. 121 alin. (1) și (2) privind autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală.

(1) **Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**

26. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care trebuie îndeplinite sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea în acest sens Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

27. Sub aspectul titularului dreptului de sesizare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, fiind formulată de Președintele României, care are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*.

28. Sub aspectul termenului de sesizare, Curtea reține că obiecția de neconstituționalitate a fost depusă la Curtea Constituțională la data de 8 aprilie 2026. Legea pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice a fost adoptată în procedură generală de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 11 martie 2026, a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității sale, apoi a fost trimisă la promulgare la data de 24 martie 2026. În temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament. Ținând cont de dispozițiile art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție și având în vedere că legea care formează obiectul controlului de constituționalitate a fost trimisă la promulgare la data de 24 martie 2026, se constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, astfel că aceasta este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

29. Sub aspectul obiectului sesizării și al sferei de competență a Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional constată că sesizarea vizează o lege nepromulgată, și anume Legea pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice.

30. Prin urmare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să efectueze controlul de constituționalitate în cauză.

(2) **Analiza criticilor de neconstituționalitate**

31. Examinând legea criticată, Curtea observă, referitor la criticile de neconstituționalitate ce vizează încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (4), ale art. 61 alin. (1) și ale art. 102 alin. (1) din Constituție, că obiectul de reglementare al legii criticate îl constituie modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice.

32. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 190/2009, cu modificările și completările ulterioare, cuprinde, în esență, următoarele soluții legislative: aprobă Planul de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, care cuprinde una sau mai multe unități administrativ-teritoriale cu resurse turistice, precum și direcțiile de dezvoltare a acestora, potrivit anexelor nr. 1-8 din aceasta (art. 1); definește zonele cu resurse turistice ca fiind unitățile administrativ-teritoriale pe teritoriul cărora există o concentrare mare și foarte mare a resurselor naturale și antropice, ce pot genera dezvoltarea uneia sau mai multor forme de turism (art. 2); definește unitățile administrativ-teritoriale cu potențial turistic și care pot genera dezvoltarea uneia sau mai multor forme de turism oenologic (art. 2^1); prevede că în unitățile administrativ-teritoriale cu resurse turistice prevăzute în anexele nr. 1-8 turismul constituie o activitate economică prioritară, iar investițiile pentru dezvoltarea acestei activități vor fi orientate cu precădere spre aceste zone (art. 4); stabilește că proiectele de infrastructură specific turistică, tehnică și de protecția mediului, pentru unitățile administrativ-teritoriale cu resurse turistice, vor fi promovate cu prioritate, prin programele naționale, regionale și județene de dezvoltare (art. 5); stabilește că, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, consiliile locale ale unităților administrativ-teritoriale care sunt stațiuni turistice sau pe teritoriul cărora există localități declarate stațiuni turistice, de interes național sau local, vor elabora/actualiza, după caz, și aproba conform legii planurile urbanistice generale și regulamentele locale de urbanism aferente acestora (art. 7); prevede că în planurile de amenajare a teritoriului și de urbanism vor fi evidențiate zonele cu resurse turistice, precum și măsurile necesare punerii în valoare și îmbunătățirii

accesibilității acestora (art. 8); stabilește că metodologia pentru analiza potențialului turistic al teritoriului se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și locuinței și al ministrului turismului (art. 9); prevede că anexele se reactualizează periodic, prin hotărâre a Guvernului, pe măsura identificării de noi resurse turistice, precum și a modificărilor intervenite asupra infrastructurii specific turistice sau tehnice și că declararea și delimitarea noilor zone cu resurse turistice se fac în conformitate cu normele în vigoare (art. 10); stabilește că prevederile Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice sunt obligatorii pentru autoritățile administrației publice centrale și locale și se aplică în documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism, aferente municipiilor, orașelor și comunelor (art. 11).

33. Metodologia pentru analiza potențialului turistic al teritoriului (denumită în continuare *metodologia*) a fost aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și al viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, nr. 549/518/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 14 iunie 2016. Art. 4 alin. (1) din această metodologie stabilește că, în vederea actualizării anexelor la Planul de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, potențialul turistic al teritoriului se analizează și se evaluează/reevaluează periodic de către Comisia interinstituțională pentru analiza potențialului turistic al teritoriului (denumită în continuare *Comisia*). Totodată, potrivit art. 15 alin. (1) din aceasta, pentru realizarea analizei, reprezentantul legal al unității administrativ-teritoriale pe teritoriul căreia există resurse naturale și antropice care pot genera dezvoltarea uneia sau mai multor forme de turism întocmește, prin structurile de specialitate din cadrul primăriei, dosarul de analiză a potențialului turistic al teritoriului, urmărind criteriile de evaluare prezentate în anexa A la metodologie, dosar de analiză a potențialului turistic al teritoriului care se depune la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice. Potrivit art. 18 din metodologie, ca urmare a deciziei Comisiei de aprobare a includerii/excluderii, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, prin structura responsabilă cu domeniul amenajării teritoriului, inițiază proiectul de hotărâre a Guvernului de reactualizare a anexelor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008.

34. În expunerea de motive a legii criticate, se menționează că propunerea legislativă are ca obiect de reglementare completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008, „în sensul actualizării și adaptării cadrului normativ privind identificarea și recunoașterea unităților administrativ-teritoriale cu resurse turistice, în concordanță cu realitățile patrimoniale actuale, respectiv recunoașterea situațiilor juridice în care o unitate administrativ-teritorială deține în proprietate publică resurse turistice situate pe teritoriul altei unități administrativ-teritoriale". De asemenea, se precizează că, în reglementarea actuală, statutul de „unitate administrativ-teritorială cu resurse turistice" se acordă exclusiv în baza criteriului teritorial, respectiv amplasarea resursei pe teritoriul comunei, orașului sau municipiului evaluat conform metodologiei aprobate prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și turismului, însă această reglementare nu acoperă situațiile juridice în care dreptul de proprietate publică asupra resursei turistice aparține unei alte unități administrativ-teritoriale, chiar dacă resursa este situată fizic în afara teritoriului său administrativ. Totodată, așa cum este precizat în expunerea de motive, cazul particular care fundamentează necesitatea reglementării legislative anterior evidențiate este acela al comunei Cociuba Mare, județul Bihor, care a devenit proprietar majoritar al „S.C. TURISM CRIȘUL — S.A. (Băile Tinca)", un complex balnear de tradiție, situat pe teritoriul comunei Tinca, și care constituie resursa principală în baza căreia această din urmă unitate administrativ-teritorială a și fost inclusă, prin Legea nr. 190/2009, în lista unităților administrativ-teritoriale cu resurse turistice, „Complexul Balnear Băile Tinca" reprezentând o resursă de interes turistic, economic și strategic deosebit.

35. Analizând conținutul normativ al legii supuse controlului de constituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul de reglementare al acesteia îl constituie introducerea comunei Cociuba Mare pe lista unităților administrativ-teritoriale cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, județul Bihor (anexa nr. 1), pe lista unităților administrativ-teritoriale cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, care au probleme ale infrastructurii turistice, județul Bihor (anexa nr. 3), pe lista unităților administrativ-teritoriale cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, care au probleme ale infrastructurii tehnice, județul Bihor (anexa nr. 5), și, respectiv, pe lista unităților administrativ-teritoriale cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari, care au probleme ale infrastructurii turistice și tehnice, județul Bihor (anexa nr. 7).

36. În jurisprudența sa referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, Curtea a reținut că legea, ca act juridic al Parlamentului, reglementează relații sociale generale, fiind, prin esența și finalitatea ei constituțională, un act cu aplicabilitate generală. Prin definiție, legea, ca act juridic de putere, are caracter unilateral, dând expresie exclusiv voinței legiuitorului, ale cărei conținut și formă sunt determinate de nevoia de reglementare a unui anumit domeniu de relații sociale și de specificul acestuia. Or, în măsura în care domeniul de incidență a reglementării este determinat concret, dată fiind rațiunea *intuitu personae* a reglementării, aceasta are caracter individual, fiind concepută nu pentru a fi aplicată unui număr nedeterminat de cazuri concrete, în funcție de încadrarea lor în ipoteza normei, ci, *de plano*, într-un singur caz, prestabilit fără echivoc (a se vedea Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1060 din 26 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 22 noiembrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014, paragraful 21).

37. Curtea a mai arătat că Parlamentul, arogându-și competența de legiferare, în condițiile, domeniul și cu finalitatea urmărite, a încălcat principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, viciu care afectează legea în ansamblu. O lege adoptată în condițiile de mai sus contravine principiului constituțional prevăzut de art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală, având caracter discriminatoriu, și, ca atare, este sub acest aspect în totalitate neconstituțională. Într-adevăr, în măsura în care un anumit subiect de drept este sustras, prin efectul unei dispoziții legale adoptate exclusiv în considerarea lui și aplicabile numai în ceea ce îl privește, incidenței unei reglementări legale constituind dreptul comun în

materie, dispozițiile legale în cauză nesocotesc principiul constituțional potrivit căruia „nimeni nu este mai presus de lege”. Curtea a mai reținut că acceptarea ideii potrivit căreia Parlamentul își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție și transformarea acesteia în autoritate publică executivă. Or, o astfel de interpretare este contrară celor statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa și, prin urmare, în contradicție cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, care consacră obligativitatea *erga omnes* a deciziilor Curții Constituționale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 531 din 18 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 2 august 2018, paragraful 56).

38. Cu privire la caracterul normativ al legii, instanța constituțională a reținut, prin Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, precitată, că, în absența unei prevederi prohibitive exprese, este de principiu că legea are, de regulă, caracter normativ, natura primară a reglementărilor pe care le conține fiind dificil de conciliat cu aplicarea acestora la un caz sau la cazuri individuale.

39. Aplicând aceste considerente în cauza de față și analizând legea criticată, Curtea constată că aceasta nu reglementează relații sociale, nu modifică și nici nu completează vreuna dintre soluțiile legislative cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008, ci doar completează anexele la aceasta, introducând comuna Cociuba Mare pe lista unităților administrativ-teritoriale cu resurse naturale și antropice mari și foarte mari din județul Bihor, operațiune juridică ce are caracter individual, aplicabilă numai unui singur caz, expres determinat.

40. Totodată, Curtea constată că anexele la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 se reactualizează periodic, prin hotărâre a Guvernului, potrivit art. 10 din ordonanța de urgență, pe măsura identificării de noi resurse turistice, precum și a modificărilor intervenite asupra infrastructurii specific turistice sau tehnice, potrivit procedurii prevăzute din metodologie, procedură care cuprinde ca etape principale: întocmirea de către reprezentantul legal al unității administrativ-teritoriale a dosarului de analiză a potențialului turistic al teritoriului, analizarea dosarului de către comisia din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, pe baza criteriilor de evaluare prevăzute în metodologie, emiterea deciziei Comisiei de aprobare a includerii/excluderii unității administrativ-teritoriale în Planul de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice și inițierea proiectului de hotărâre a Guvernului de reactualizare a anexelor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2008 de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, prin structura responsabilă cu domeniul amenajării teritoriului.

41. Având în vedere că Parlamentul nu își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, Parlamentul a încălcat, prin adoptarea legii criticate, principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, și principiul potrivit căruia *„nimeni nu este mai presus de lege”*, consacrat de art. 16 alin. (2) din Constituție, abătându-se de la prerogativele constituționale ale acestei autorități consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție și arogându-și competențe ce aparțin autorității publice executive, contrar dispozițiilor art. 102 alin. (1) din Constituție privind rolul Guvernului, viciu care afectează legea în ansamblu.

42. Față de temeinicia acestor motive de neconstituționalitate ce vizează însăși competența și domeniul de reglementare, Curtea constată că nu mai este cazul să se examineze celelalte critici de neconstituționalitate formulate de autorul obiecției de neconstituționalitate (a se vedea în același sens Decizia nr. 531 din 18 iulie 2018, precitată, paragraful 41, Decizia nr. 140 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 14 mai 2019, paragraful 84, Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, paragraful 62, sau Decizia nr. 155 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 4 iunie 2020, paragraful 78).

43. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 142/2008 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național Secțiunea a VIII-a — zone cu resurse turistice, în ansamblul său, este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 octombrie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ioana-Marilena Chiorean

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 126/2011 privind echipamentele sub presiune transportabile

Având în vedere obligația României, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, de a asigura transpunerea integrală și la termen în legislația națională a prevederilor Directivei (UE) 2024/2.749 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 octombrie 2024 de modificare a Directivelor 2000/14/CE, 2006/42/CE, 2010/35/UE, 2014/29/UE, 2014/30/UE, 2014/33/UE, 2014/34/UE, 2014/35/UE, 2014/53/UE și 2014/68/UE în ceea ce privește procedurile de urgență pentru evaluarea conformității, prezumția de conformitate, adoptarea specificațiilor comune și supravegherea pieței ca urmare a unei situații de urgență pe piața internă,

ținând seama de faptul că prevederile Directivei 2010/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 iunie 2010 privind echipamentele sub presiune transportabile și de abrogare a Directivelor 76/767/CEE, 84/525/CEE, 84/526/CEE, 84/527/CEE și 1999/36/CE ale Consiliului au fost transpuse în dreptul intern prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 126/2011 privind echipamentele sub presiune transportabile, aprobată prin Legea nr. 90/2012,

luând în considerare faptul că Directiva (UE) 2024/2.749 introduce mecanisme juridice speciale destinate gestionării situațiilor de urgență pe piața internă a Uniunii Europene, inclusiv proceduri derogatorii privind evaluarea conformității, utilizarea specificațiilor comune și măsuri adaptate de supraveghere a pieței, aspecte care trebuie reflectate în mod corespunzător în legislația națională aplicabilă echipamentelor sub presiune transportabile,

având în vedere necesitatea asigurării unui cadru normativ coerent și armonizat cu legislația Uniunii Europene, care să permită autorităților competente, organismelor de evaluare a conformității și operatorilor economici să aplice fără întârzieri mecanismele prevăzute de dreptul european în cazul apariției unei situații de urgență pe piața internă,

ținând seama de faptul că termenul prevăzut de Directiva (UE) 2024/2.749 pentru adoptarea și publicarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare transpunerii dispozițiilor relevante a fost 29 mai 2026, fără ca dispozițiile naționale necesare transpunerii art. 3 din directivă să fi intrat în vigoare, ceea ce menține o stare actuală de neconformitate a cadrului normativ național cu obligațiile care revin României în calitate de stat membru al Uniunii Europene,

având în vedere că neadoptarea în regim de urgență a măsurilor de transpunere este de natură să conducă la apariția unor necorelări legislative și la imposibilitatea aplicării efective a procedurilor instituite la nivelul Uniunii Europene, precum și la afectarea funcționării pieței interne în domeniul echipamentelor sub presiune transportabile,

ținând seama de faptul că, în lipsa dispozițiilor naționale de transpunere, autoritățile competente și organismele notificate nu beneficiază de un temei normativ național expres pentru aplicarea, în domeniul echipamentelor sub presiune transportabile, a mecanismelor de evaluare prioritară a conformității, a derogărilor condiționate de la procedurile care presupun implicarea unui organism notificat și a măsurilor prioritare de supraveghere a pieței și de asistență reciprocă între autorități, în ipoteza activării regimului de urgență pe piața internă și a desemnării acestor echipamente drept bunuri relevante în situații de criză,

întrucât menținerea acestei lacune normative, după expirarea termenului de transpunere, este de natură să împiedice aplicarea în timp util, pe teritoriul României, a măsurilor europene de intervenție rapidă în situații de urgență și să afecteze capacitatea autorităților de a asigura supravegherea coordonată a pieței, precum și disponibilitatea și circulația echipamentelor sub presiune transportabile necesare în asemenea situații,

având în vedere că, în legătură cu neîndeplinirea obligației de transpunere integrală și la termen a Directivei (UE) 2024/2.749, Comisia Europeană a declanșat împotriva României procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, prin transmiterea unei scrisori de punere în întârziere, iar neadoptarea cu celeritate a măsurilor naționale de transpunere este de natură să conducă la emiterea unui aviz motivat și la continuarea procedurii prin sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene,

luând în considerare că, în cazul necomunicării măsurilor de transpunere, art. 260 alin. (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene permite Comisiei Europene să solicite Curții de Justiție a Uniunii Europene aplicarea unor sancțiuni pecuniare chiar în cadrul sesizării formulate în temeiul art. 258 din tratat, ceea ce impune adoptarea și notificarea fără întârziere a măsurilor naționale necesare pentru a evita continuarea procedurii și riscul unor consecințe financiare pentru România,

întrucât toate aceste elemente vizează interesul public general și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, fiind necesară adoptarea unor măsuri imediate pentru asigurarea conformității legislației naționale cu dreptul Uniunii Europene și pentru garantarea funcționării eficiente a mecanismelor de gestionare a situațiilor de urgență pe piața internă,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 126/2011 privind echipamentele sub presiune transportabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 30 decembrie 2011, aprobată prin Legea nr. 90/2012, se completează după cum urmează:

1. **La articolul 2, după punctul 26 se introduc două noi puncte, pct. 27 și 28, cu următorul cuprins:**

„27. *bunuri relevante în situații de criză,* astfel cum sunt definite la art. 3 pct. 6 din Regulamentul (UE) 2024/2.747 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2024 de instituire a unui cadru de măsuri privind situațiile de urgență pe piața internă și reziliența pieței interne și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2.679/98 al Consiliului (Regulamentul privind situațiile de urgență pe piața internă și reziliența pieței interne);

28. *regim de urgență pe piața internă,* astfel cum este definit la art. 3 pct. 3 din Regulamentul (UE) 2024/2.747."

2. **După articolul 31 se introduce un nou capitol, cap. V^1, cu următorul cuprins:**

„CAPITOLUL V^1

Proceduri de urgență

ARTICOLUL 31^1

Aplicarea procedurilor de urgență

(1) Dispozițiile art. 31^2-31^4 produc efecte juridice în situația în care Comisia Europeană a adoptat un act de punere în aplicare în temeiul art. 28 din Regulamentul (UE) 2024/2.747 în ceea ce privește echipamentele sub presiune transportabile vizate de prezenta ordonanță de urgență.

(2) Dispozițiile art. 31^2-31^4 se aplică exclusiv echipamentelor sub presiune transportabile care au fost desemnate drept bunuri relevante în situații de criză în temeiul art. 18 alin. (4) din Regulamentul (UE) 2024/2.747.

(3) Dispozițiile art. 31^2-31^4 se aplică numai pe durata regimului de urgență pe piața internă care a fost activat în conformitate cu art. 18 din Regulamentul (UE) 2024/2.747. Prin excepție, echipamentelor sub presiune transportabile care au fost introduse pe piață în temeiul art. 31^3 alin. (1) li se aplică prevederile art. 31^3 alin. (7) atât pe durata regimului de urgență pe piața internă, cât și după expirarea sau dezactivarea acestuia.

(4) Echipamentelor sub presiune transportabile introduse pe piață în conformitate cu art. 31^3 le sunt aplicabile măsurile corective sau restrictive, procedurile și cerințele specifice de etichetare și trasabilitate stabilite potrivit actelor de punere în aplicare adoptate la nivelul Comisiei Europene.

ARTICOLUL 31^2

Evaluarea cu prioritate a conformității echipamentelor sub presiune transportabile desemnate drept bunuri relevante în situații de criză

(1) Prezentul articol se aplică echipamentelor sub presiune transportabile enumerate în actul de punere în aplicare prevăzut la art. 31^1 alin. (1), care fac obiectul procedurilor de evaluare a conformității prevăzute la art. 12, care presupun implicarea obligatorie a unui organism notificat.

(2) Organismele notificate soluționează în regim de urgență și cu prioritate față de orice alte solicitări curente cererile de evaluare a conformității echipamentelor sub presiune transportabile prevăzute la alin. (1), indiferent dacă cererile respective au fost depuse anterior sau ulterior activării regimului de urgență pe piața internă în temeiul art. 18 din Regulamentul (UE) 2024/2.747.

(3) Soluționarea cu prioritate a cererilor de evaluare a conformității în temeiul alin. (2) se realizează fără perceperea unor tarife sau costuri suplimentare nejustificate în raport cu cheltuielile reale generate de procesarea în regim de urgență, pentru producătorii care au depus cererile respective.

(4) În vederea respectării obligației prevăzute la alin. (2), organismele notificate adoptă măsurile organizatorice și tehnice necesare pentru creșterea capacității de testare a echipamentelor sub presiune transportabile prevăzute la alin. (1) pentru care au fost notificate.

ARTICOLUL 31^3

Derogarea de la procedurile de evaluare a conformității care presupun implicarea obligatorie a unui organism notificat

(1) Echipamentele sub presiune transportabile enumerate într-un act de punere în aplicare adoptat de Comisia Europeană prin care se extinde, la nivelul întregii Uniuni Europene, valabilitatea unei autorizații emise de un stat membru pot fi introduse pe piață pe teritoriul național fără parcurgerea procedurilor de evaluare și reevaluare a conformității care presupun implicarea obligatorie a unui organism notificat, prevăzute la art. 12 și 13.

(2) Introducerea pe piață sau punerea în funcțiune a echipamentelor sub presiune transportabile prevăzute la alin. (1) se realizează cu respectarea condițiilor stabilite prin actul de punere în aplicare adoptat de Comisia Europeană.

(3) Echipamentele care fac obiectul extinderii valabilității, prevăzute la alin. (1) și (2), afișează informația că sunt introduse pe piață ca «bun relevant în situații de criză».

(4) Informația prevăzută la alin. (3) se redactează și conține toate cerințele stabilite prin actul de punere în aplicare adoptat de Comisia Europeană.

(5) Informația prevăzută la alin. (3), precum și orice etichete sunt clare, ușor de înțeles, lizibile și formulate în limba română.

(6) Actele de punere în aplicare adoptate de Comisia Europeană din motive imperioase de urgență justificate corespunzător privind protecția sănătății și securității persoanelor sunt aplicabile pe teritoriul național fără întârziere de la data intrării lor în vigoare, astfel cum este stabilită prin respectivele acte.

(7) Prin excepție de la art. 14 și 15, echipamente sub presiune transportabile pentru care a fost acordată o autorizație potrivit alin. (1) nu poartă marcajul «pi» și nu intră sub incidența art. 16.

(8) Față de echipamentele sub presiune transportabile introduse pe piață pe teritoriul național în temeiul alin. (1), autoritatea de supraveghere a pieței poate lua măsuri corective și restrictive, astfel cum sunt prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/1.020 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind supravegherea pieței și conformitatea produselor și de modificare a Directivei 2004/42/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 765/2008 și (UE) nr. 305/2011 și în prezenta ordonanță de urgență.

(9) Autoritatea de supraveghere a pieței informează imediat Comisia Europeană și autoritățile de supraveghere a pieței din toate celelalte state membre, cu privire la măsurile prevăzute la alin. (8), prin intermediul Sistemului de informare și comunicare pentru supravegherea pieței.

ARTICOLUL 31[4]

Realizarea cu prioritate a activităților de supraveghere a pieței și asistența reciprocă între autorități

(1) Autoritatea de supraveghere a pieței acordă prioritate activităților de supraveghere a pieței pentru echipamentele sub presiune transportabile enumerate în actul de punere în aplicare prevăzut la art. 31[1] alin. (1). Coordonarea eforturilor de realizare cu prioritate a activităților respective se va realiza prin intermediul rețelei Uniunii pentru conformitatea produselor, instituită în temeiul art. 29 din Regulamentul (UE) 2019/1.020.

(2) Autoritatea de supraveghere a pieței oferă asistență altor autorități de supraveghere a pieței pe durata regimului de urgență pe piața internă, inclusiv prin mobilizarea și trimiterea unor echipe de experți care să susțină temporar personalul autorităților de supraveghere a pieței care solicită asistență sau prin furnizarea de sprijin logistic, cum ar fi consolidarea capacității de testare a echipamentelor sub presiune transportabile enumerate în actul de punere în aplicare prevăzut la art. 31[1] alin. (1).”

Art. II. — În cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 126/2011 privind echipamentele sub presiune transportabile, aprobată prin Legea nr. 90/2012, sintagma „Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri” se înlocuiește cu sintagma „Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului”.

★

Prezenta ordonanță de urgență transpune prevederile art. 3 din Directiva (UE) 2024/2.749 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 octombrie 2024 de modificare a Directivelor 2000/14/CE, 2006/42/CE, 2010/35/UE, 2014/29/UE, 2014/30/UE, 2014/33/UE, 2014/34/UE, 2014/35/UE, 2014/53/UE și 2014/68/UE în ceea ce privește procedurile de urgență pentru evaluarea conformității, prezumția de conformitate, adoptarea specificațiilor comune și supravegherea pieței ca urmare a unei situații de urgență pe piața internă, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, din 8 noiembrie 2024.

PRIM-MINISTRU
LUCA-ALEXANDRU NICULESCU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Marian Neacșu
Ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului,
Daniel-Cătălin Zamfir
Inspectorul de stat șef al Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat,
Sorin-Marian Roman
p. Ministrul afacerilor externe,
Ana-Cristina Tinca,
secretar de stat

București, 26 noiembrie 2026.
Nr. 48.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN
pentru aprobarea procedurilor de aplicare a art. 92 din Codul de procedură fiscală, precum și pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare

Având în vedere dispozițiile art. 92 alin. (1)-(13) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și avizul conform al Ministerului Finanțelor comunicat prin Adresa nr. 797.752 din 24.11.2026,

în temeiul prevederilor art. 92 alin. (14) și ale art. 342 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind declararea ca inactivi a contribuabililor/plătitorilor, potrivit art. 92 alin. (1) și alin. (1^2) din Codul de procedură fiscală, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Procedura de reactivare a contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi fiscal, prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă Procedura de îndreptare a erorilor, prevăzută în anexa nr. 3.

Art. 4. — (1) Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați se organizează la nivelul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit procedurii prevăzute în anexa nr. 4.

(2) Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați este public și se afișează pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, www.anaf.ro.

Art. 5. — Se aprobă Procedura de scoatere din evidența contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi a contribuabililor/plătitorilor radiați, prevăzută în anexa nr. 5.

Art. 6. — Se aprobă modelul și conținutul următoarelor formulare:

a) Decizie de declarare în inactivitate fiscală, prevăzută în anexa nr. 6;

b) Decizie de reactivare, prevăzută în anexa nr. 7;

c) Decizie de îndreptare a erorii, prevăzută în anexa nr. 8;

d) Decizie de respingere a cererii de reactivare/îndreptare a erorii, prevăzută în anexa nr. 9;

e) Notificare privind îndeplinirea condițiilor pentru declararea ca inactiv fiscal, potrivit prevederilor art. 92 alin. (1) lit. a), d)-g) și alin. (1^2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare/privind neconcordanțe între documentele furnizate și evidența fiscală, prevăzută în anexa nr. 10;

f) Invitație privind exercitarea dreptului de a fi ascultat, în cazul neprezentării la primul termen stabilit de organul fiscal în vederea audierii, prevăzută în anexa nr. 11;

g) Cererea de reactivare/îndreptare a erorii, prevăzută în anexa nr. 12;

h) Referat privind măsurile propuse pentru aplicarea procedurii privind reactivarea contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi fiscal/îndreptarea erorilor, precum și pentru organizarea Registrului contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați, prevăzut în anexa nr. 13;

i) Aviz privind propunerea de declarare în inactivitate potrivit art. 92 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul de procedură fiscală/de reactivare/de îndreptare a erorii, formulată de organele de inspecție fiscală, prevăzut în anexa nr. 14;

j) Aviz privind propunerea de declarare în inactivitate potrivit art. 92 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul de procedură fiscală/de reactivare/de îndreptare a erorii, formulată de Direcția generală antifraudă fiscală, prevăzut în anexa nr. 15;

k) Aviz privind propunerea de declarare în inactivitate potrivit art. 92 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală/de reactivare/de îndreptare a erorii, formulată de organele cu atribuții de executare silită, prevăzut în anexa nr. 16;

l) Adresă pentru solicitarea verificării, de către organele fiscale constatatoare, a îndeplinirii condiției referitoare la funcționarea contribuabilului/plătitorului la domiciliul fiscal declarat, prevăzută la art. 92 alin. (5^1) din Codul de procedură fiscală, în cazul contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi potrivit art. 92 alin. (1) lit. b) și c) din Codul de procedură fiscală, prevăzută în anexa nr. 17;

m) Adresă pentru solicitarea verificării, de către structurile cu atribuții de executare silită, a îndeplinirii condiției referitoare la funcționarea contribuabilului/plătitorului la domiciliul fiscal declarat, în cazul contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi potrivit art. 92 alin. (1) lit. a), d)-g) și alin. (1^2) din Codul de procedură fiscală, prevăzută în anexa nr. 18.

Art. 7. — Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și de păstrare a formularelor menționate la art. 6 sunt prevăzute în anexa nr. 19.

Art. 8. — (1) Pe perioada cât contribuabilii/plătitorii sunt declarați inactivi fiscal, le sunt aplicabile procedurile de administrare referitoare la declararea, stabilirea, verificarea și colectarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), contribuabilii/plătitorii declarați inactivi fiscal nu vor fi supuși procedurilor curente de notificare și de impunere din oficiu pentru nedepunerea declarațiilor.

Art. 9. — (1) Sediile secundare înregistrate fiscal ale contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi fiscal sunt considerate inactive pe perioada în care contribuabilii care le-au înființat rămân inactivi fiscal.

(2) Sediile secundare înregistrate fiscal ale contribuabililor/plătitorilor reactivați sunt considerate active, începând cu data reactivării contribuabililor care le-au înființat.

Art. 10. — (1) Contribuabililor/Plătitorilor declarați inactivi fiscal li se anulează, din oficiu, înregistrarea în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, începând cu data comunicării Deciziei de declarare în inactivitate fiscală.

(2) Persoanele impozabile cărora li s-a anulat înregistrarea în scopuri de TVA din cauza declarării inactivității fiscale la reactivare vor solicita înregistrarea în scopuri de TVA, la organul fiscal competent. Înregistrarea în scopuri de TVA se consideră valabilă începând cu data comunicării Deciziei de înregistrare în scopuri de TVA.

Art. 11. — Înscrierea și scoaterea inactivității fiscale în/din evidența cazierului fiscal al contribuabilului/plătitorului și al reprezentanților legali ai acestuia se fac potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 39/2015 privind cazierul fiscal, aprobată cu modificări prin Legea nr. 327/2015, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Competența pentru declararea stării de inactivitate fiscală, reactivare și îndreptarea erorilor, conform art. 92 din Codul de procedură fiscală, revine organelor fiscale în a căror evidență fiscală sunt înregistrați contribuabilii sau Direcției generale de administrare a marilor contribuabili, după caz, la propunerea compartimentelor cu atribuții în domeniul gestionării registrului contribuabililor și declarațiilor fiscale din cadrul acestora, a organelor cu atribuții de executare silită, a organelor de inspecție fiscală, precum și a Direcției generale antifraudă fiscală, după caz.

Art. 13. — Contestațiile împotriva actelor administrative fiscale emise potrivit prezentului ordin se soluționează potrivit prevederilor legale în vigoare de către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor, pe baza documentației și a motivației formulate de organul fiscal emitent.

Art. 14. — Anexele nr. 1-19*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 15. — Referirile la Codul de procedură fiscală din cuprinsul prezentului ordin reprezintă trimiteri la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 16. — (1) La data publicării prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.846/2015 pentru aprobarea procedurilor de aplicare a art. 92 din Codul de procedură fiscală, precum și pentru aprobarea modelului și conținutului unor formulare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 8 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Contribuabilii/Plătitorii declarați inactivi fiscal potrivit procedurii aplicabile înainte de intrarea în vigoare a prezentului ordin își păstrează această calitate, până la îndeplinirea condițiilor de reactivare prevăzute de lege.

Art. 17. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 18. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția proceduri și programare control fiscal, Direcția generală antifraudă fiscală, Direcția generală executări silite cazuri speciale, Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, precum și administrațiile județene ale finanțelor publice din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice și unitățile fiscale subordonate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Adrian Nicușor Nica

București, 25 noiembrie 2026.
Nr. 1.636.

*) Anexele nr. 1-19 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 991 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

★

R E C T I F I C Ă R I

În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 456/2026 privind declanșarea procedurilor de expropriere a tuturor imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Pasaj de legătură între DN 1C și parcul industrial TETAROM III”, precum și aprobarea listei imobilelor proprietate publică a statului care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 18 iunie 2026, se fac următoarele rectificări:

— la anexa nr. 2, la nr. crt. 5, 6, 7, 8, 9 și 13, la coloana „Extravilan/Intravilan”, în loc de: *„Extravilan”* se va citi: *„Intravilan”*.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: https://www.monitoruloficial.ro, secțiunea Publicări.

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 991/27.XI.2026 conține 16 pagini. Prețul: 12,80 lei **ISSN** 1453—4495